

BOD

leden 2012

Workshop GYMFYRMÉDIA

GF BOD

GF RÁDIO

DIGINÁVES

Workshop GF médií

Dne 26.1.2012 se uskutečnila dílna a nábor posil do médií GF. Hledali jsme lidi do jednotlivých kategorií – GF rádio, GF bod a Digináves. Studenty jsme lákali také na čtvrtěční Filmový klub. Workshopu se účastnili žáci od primy po kvintu. Každá třída přišla zvlášť a dělila se na tři skupiny, střídající se u jednotlivých stanovišť.

Digináves

jsme nadšení spoluprací se študáky a doufáme, že se najdou naši nástupci.

V první části naší prezentace jsme naše spolužáky krátce seznámili s projektem Digináves. Pověděli jsme jim o vzniku projektu a o jeho současném stavu. Ale více jsme sázeli na část druhou. V druhé, praktické části, dostali studenti za úkol natočit závěrečný stand-up ("Pro Českou televizi Josef Omáčka, Gymnázium Frýdlant"), rozhovor na volné téma nebo úvod do reportáže. Z veškerého natočeného materiálu vznikla reportáž o Workshopu a jeho průběhu. Za nás nemůžu vůbec nic vytknout naopak, byli a

GF bod

V úvodu jsme studenty seznámily s tím, co se děje s článkem, když ho redaktor dopíše. Popsali jsme jim cestu od šéfredaktorky přes pana Špidlu až po pana Schleidera. Vyzkoušeli si jaké je to dělat naši práci. Dostali krátké úryvky rozhovorů, které jsme kdysi udělaly a jejich úkolem bylo přepsat ho do podoby, kterou lze vydat v časopise. Výsledky jejich snažení najdete v příloze pod článkem. Nakonec jsme je provedly historií Filmového klubu Gymnázia Frýdlant od roku 2009 dodnes. Byli pozváni na promítání filmu Poručíme větru, dešti.

GF rádio

Naše rádio-skupina sídlila v učebně č.17. Nejprve jsme žáky seznamovali s rádiem obecně, následně jim byl puštěn záznam prvního rozhlasového vysílání. Po vyslechnutí názorů na minulý a současný stav gympláckého rádia jsme se přesunuli k osvětlení jednotlivých částí rozhlasového programu. Nejdříve k „Ciklovinám“, následně kultuře, nakonec k boxu na přání.

Na závěr snad jen, že se workshop povedl a snad i splnil svůj účel. Zapsala se spousta nových členů, otázkou je, kolik z nich vytrvá a bude se podílet na chodu GF médií. Rádi jsme s vámi strávili hezkých pár minut a těšíme se na naši další spolupráci.

Za média G Kateřina Mauerová, Julie Kochanová, Tereza Štromová, Jakub Čumpelík, Tomáš Čeleda

Zúčastnění studenti si mohli vyzkoušet přepsat několik krátkých vět, aby zjistili, co práce redaktora a rozhovorů obnáší. Nejedná se totiž jen o dobré otázky, jenž by měly být kladeny, ale celkový obsah hotového textu. Úryvky měly tři stupně obtížnosti a můžete si přečíst, jak si s nimi vaši spolužáci poradili:

Luisa Pavlíková

A

A to znamená, že vy musíte dávat dohromady nejenom složité a komplikovaný zájmy, srovnatelný třeba s Českou republikou, ale taky třeba odlišný kulturní tradice, jo. Věc, která technicky by fungovala docela dobře u nás, tak by třeba nefungovala ve Španělsku.

B

Já se domnívám, že to je složitá situace, na jedné straně optimalizace, ale podle mého názoru a i podle výsledků, podle toho, co jsem dostal, jak od iniciativy „Děkujeme, zůstáváme“, od studentů, od toho, co jsem si zjistil se nedomnívám, že zrovna frýdlantské gymnázium by mělo být tím postiženým.

C

Kdy vlastně jsme měli k dispozici pět velkejch beden, jo, to byla bedna plastová, já nevím, asi půl metr krát metr, to byly bedny A – E a my jsme dostali v itineráři takovej časovej harmonogram, kdy tu bednu potkáme. Tak třeba jsme věděli, že po první etapě, kterou byl mořskej kajak, to je někde po třech hodinách, dojdeme do depa, tam budeme mít bednu A, pak půjdeme track, ten půjdeme třeba pět hodin, tam bude bedna B, pak zase dojdeme k bedně A, pak k bedně C, takže my jsme takhle v průběhu závodu potkávali ty

bedny a my jsme si do těch beden připravovali jídlo a materiál.

PRIMA

A

Anděla Nováková

To znamená, že musíte dát dohromady nejen složité, ale také komplikované zájmy, srovnatelné například s Českou republikou, ale také odlišné kulturní tradice.

SEKUNDA

A

Jan Stanka

Klára Šedivá

Různé kulturní akce a zvyky mohou být třeba pouze u nás, protože v jiných zemích nemusí být proveditelné (např. ve Španělsku nemohou stavět sněhuláky).

A

Helena Filipová

Václav Pokorný

To znamená, že my musíme dávat dohromady nejenom složité a komplikované zájmy, srovnatelné s Českou republikou, ale taky třeba odlišné kulturní tradice. Věc, která by technicky fungovala celkem dobře u nás, by nefungovala ve Španělsku.

A

Barbora Lišková

Tereza Pánková

A to znamená, že musíte dávat dohromady nejenom složité a komplikované zájmy, srovnatelné například s ČR, ale také jiné odlišné kulturní tradice. Věc, která by u nás dobře fungovala, tak by pravděpodobně nefungovala ve Španělsku.

A

Kateřina Hrabíková

Kateřina Skalická

To znamená, že vy musíte dávat dohromady nejenom složité a komplikované zájmy, srovnatelné třeba s Českou republikou, ale také třeba odlišné kulturní tradice.

A

Tereza Poběhradská

Karolína Poláková

To znamená, že vy musíte dávat dohromady nejenom komplikované zájmy, srovnatelné například s Českou republikou, ale také odlišné tradice. To, co by fungovalo u nás, by nemuselo fungovat ve Španělsku.

TERCIE

C

Dominika Hošová

Jakub Chemišinec

Měli jsme k dispozici 5 velkých plastových beden, měly velikost asi půl metru krát metr. Do každé bedny jsme si předem připravili jídlo a materiál. Na každou etapu jsme měli k dispozici jednu bednu.

C

Markéta Langová

Michaela Wolfová

Měli jsme k dispozici pět beden A – E společně s itinerářem ve kterém byl časový harmonogram, kdy určitou bednu mineme. Například po první etapě mořského kajaku, kterou jsme urazili za 3 hodiny najdeme bednu A

C

Michal Stýbal

Jan Bláha

Myslím si, že je to složitá situace. Je to sice optimalizace, ale podle výsledků a iniciativy studentů a také od „Děkujeme, zůstáváme“ se nedomnívám, že právě frýdlantské gymnázium by mělo být tím, které bude postiženo.

B

Aneta Juřenová

Kristýna Pánková

Já se domnívám, že je to složitá situace. Podle mého názoru, výsledků z iniciativy „Děkujeme, zůstáváme“ a podle toho, co jsem zjistil, se domnívám, že frýdlantské gymnázium by mělo být tím postiženým.

C

Šárka Jakoubková

Měli jsem k dispozici pět plastových asi půlmetr krát metr velikých beden. Byly označeny A – E. V itineráři jsme měli časový harmonogram, kdy bednu potkáme. Závod byl rozdělen na etapy. Po konci etapy bylo depo s bednou

C

Eliška Macháčková

Gabriela Kosjuková

Měli jsme k dispozici pět velkejch beden, byly to bedny plastové A – E asi půl metru krát metr. V itineráři jsme měli časovej harmonogram, kdy ty bedny potkáme. Věděli jsme třeba, že bednu A najdeme po první etapě – mořskej kajak. Pak půjdeme track a tam najedeme další bedny. Do beden, které jsme během závodu potkávaly jsme si připravovali jídlo a materiál.

KVARTA

C

Michaela Pavlíková

Je to vlastně docela vtipný, když k přežití vám musí vystačit pár plastovejch beden a málokdy v nich najdete to, co zrovna potřebujete.

Kateřina Kučerová

Bedny byly velké asi půl metr x metr. Měli jsme je pojmenované A – E.

B

Lukáš Beyer

Lukáš Václavíček

Dle mého názoru je to složitá situace.

B

Anna Cecoi

Michael Jelínek

Myslím, že je to složitá situace, ale podle názorů a výsledků od studentů z „Děkujeme, zůstáváme“ si myslím, že Gymnázium Frýdlant by nemělo být postiženo.

KVINTA

C

Markéta Eiglová

Marcela Poláková

K dispozici bylo pět beden velké cca 1x0,5m.

C

Adéla Jarchovská

Kateřina Rošková

K dispozici jsme měli pět plastových beden větších rozměrů.

C

Josef Likavec

Lenka Staříčná

My jsme měli pět velkých plastových beden A – E o velikosti půl metr x metr, které jsme podle časového harmonogramu potkávali. Věděli jsme, že po první etapě, to byl mořský kajak, dojdeme do depa, kde bude naše první bedna A.

C

Denis Kašík

Pavel Knižák

Měli jsme k dispozici pět velkých beden, do kterých jsme dávali jídlo a materiál. Bedny byly plastové a měly označení od A až do E. V itineráři jsme dostali časový harmonogram, kdy nějakou tuto bednu potkáme.

C

Diana Koutná

Kristýna Kopačková

Kdy jsme měli k dispozici pět plastových beden A – E, velkých asi půl metr krát metr, dostali jsme časový harmonogram, kdy se s jakou bednou potkáme. Věděli jsme, že po první etapě – mořskej kajak, která trvá tři hodiny, dorazíme do depa, kde bude daná bedna.

C

Anonym

K dispozici jsme měli pět poměrně velkých beden na jídlo a materiál, ke kterejm nám dali instrukce, kde je zhruba najedeme.

C

Vojtěch Vašátko

Jakub Honzejk

Měli jsme k dispozici pět beden. Byly plastové, asi metr krát půl metr velké. V itineráři jsme dostali časový harmonogram, kde jsme se dozvěděli, kde tyto bedny (A – E) potkáme

Hod olympický

Můžeme na sebe být hrdí, úspěšně jsme zvládli první pololetí! A i ve druhém nás čekají zajímavé akce.

Na druhé pololetí školního roku 2011/2012 na nás vedení připravuje projekt s názvem **Hod olympický**. Téma Olympijských her nás bude provázet Projektovým dnem i letním sportovním dnem. Setkáme se s několika neobvyklými disciplínami, které lidé na olympijských hrách sledovali kdysi. Čekají nás kupříkladu sportovní disciplíny jako šplh, koulení diskem. V průběhu roku i nohejbal, *čunča, *deblík. Setkáme se ale i s aktivitami sportovními jen trochu, můžeme se těšit například na celoškolní turnaj v piškvorkách.

Po vzoru Řeckých olympijských her, které zasahovaly i do uměleckých sfér, i my budeme soutěžit nejen ve sportovních disciplínách. Budou vyhlášeny i soutěže literární, výtvarné a hudební. Ti nejlepší se předvedou na květnové Estrarádě.

V průběhu celého roku bude probíhat i soutěž o nejlepší třídu. Hodnotit se budou jak výsledky, tak procentuální účast studentů jednotlivých tříd. Váhu bude mít i účast studentů v mimoškolních aktivitách. Můžeme doporučit Bílou smrt organizovanou Nemocnicí Frýdlant nebo třeba časovku na Smědavu.

Těšíme se na vaše sportovní i nesportovní výkony a přejeme hodně štěstí v nadcházejícím pololetí.

*čunča – street basketball (basketball na jeden koš)

* deblík – volejbal dva na dva

Kateřina Mauerová

Ondřej Kuthan

Dobrou noc

Vykoupu tě v myšlenkách,
otřu v potu,
pak vysuším v slzách.

Uvařím ti inkoust,
dám napít lásky
a pak tě uložím na papír.

Dobrou noc
a sladké sny

Ples v Besedě? No problemo!

Tak už to máme za sebou. Ráda bych řekla, že týdny příprav a nervozity jsou konečně za námi, ale s hanbou musím přiznat, že jsme všechno šili horkou jehlou na poslední chvíli. Nicméně hrdě dodávám, že to nebylo poznat. Již den předem vybraní jedinci (byli to ti

s dostatkem volného času) přišli vyzdobit Besedu, aby si mohli sobotu nechat na zkrášlování sebe sama. Přišel den D a některá děvčata již od rána propadala panice. A aby toho nebylo na naše ubohé nervy málo, kolem poledního přišla silná chumelenice, jež téměř zatarasila většinu příjezdových cest do Frýdlantu. Našli se dokonce i tací, kteří nechali propadnout těžce vybojované lístky a raději zůstali doma, ovšem o hodně přišli.

Když se kolem půl osmé začali scházet první návštěvníci, začalo být maturantům jasné, že jde do tuhého. Nervozita se rozlévala řadami nákladně oblečených studentů, kteří začínali pochybovat o

budoucím výsledku svých snažení. Hned poté, co třída septima nalákala návštěvníky na výhry v jejich tombole, vpochodoval na parket taneční pár tvořený nebojácnými primány. Čtyři náročné tance bravurně odhopkali a uvolnili místo pro nástup maturantů.

Přestože hudba trochu přeběhla naše očekávání a ubrala nám pár taktů, dopotáceli jsme se na místa a očekávali příchod světlušky Káti, jež přiváděla profesory Flecknovou a Čumpelíka a nosiče šerp a kytek. S důstojností sobě vlastní přišel jednotlivě každý student po zaznění motta, jež si sám pro tuto příležitost zvolil, k paní třídní profesorce pro šerpu a k panu zástupci pro květinu. Dámy se uklonily, pánové před paní profesorkou poklekli a nechali se vypůjčeným mečem pasovat na maturanty 2012. Ze všech stran přšely mince a jakýsi snaživý příbuzný nás dokonce poctil celou stokorunou. Jestli jsem si kdy připadala v balíku, tak právě toho večera. Ani paní profesorka třídní nezůstala ochuzená, dostala od svých studentů šerpu,

krásný (moc chutný) dort a poukázku na romantický čtyřdenní pobyt v knížecím apartmá v Hluboké nad Vltavou v jižních Čechách. Následoval tanec s rodiči a první oficiální sklenička večera.

Volná zábava začala – skvělá muzika pana profesora Hrdiny rozhýbala kde koho a stále přítomné příjemné napětí z možné výhry v tombole udržovalo každého v dobré náladě. Kolem půl jedenácté ovšem přišel opět čas maturantů. S pečlivě nacvičeným překvapením ovládli taneční parket a s usilovným kroucením těl se protančili až k jásavému potlesku.

Z oficiálního programu plesu toho už moc nezbyvalo, o půlnoci naši úžasní moderátoři Kuba Čumpelík a Charlota Dědková ohlásili odšerpování a o hodinu později na pódium nastoupila studentská kapela For Fun, která zabavila „přeživší“ až do oficiálního konce plesu ve dvě hodiny ráno (o kolik později někteří došli domů, o tom se raději nezmiňovat ☺).

Celý večer se mezi námi proplétal fotograf, pečlivě dokumentující všechno, s čím jsme přišli. Objektiv jeho přístroje byl neustále namířený na někoho s šerpou, a proto doufám, že i za pár let si všichni bez problému připomenou každý jednotlivý okamžik maturitního plesu třídy oktávy roku 2012.

Za třídu Oktávu Magda Melichová

Cesta domů

Ahoj gympláci!

V minulém čísle jsem vám slíbila, že dnes napíšu něco o nočním životě v Aberdeenu a o tom, jak tu bojujeme s angličtinou. No, nenapíšu. Snažila jsem se, ale jedu teď na týden do Čech a jediné, na co dokážu myslet, je cesta domů. Takže vám raději povím něco o ní.

Zrovna jsem nasedla do autobusu a kolem půlnoci bych měla být v Edinburghu na letišti. Na to se obzvlášť těším, protože kdo by nechtěl trávit deset hodin v prochládlé hale na lavičce a čekat na letadlo, z kterého má vředy už od Vánoc. Létání mě k smrti děsí a můžete mi dokola opakovat, že jde o nejbezpečnější dopravní prostředek a že se spíš zabiju v autě nebo vyhraju ve Sportce. Alespoň že na taťku je vždycky spoleh a ví, jak vyděšenou dceru uklidnit. Včera na skypu pronesl, ať nemám strach, protože pokud spadneme, spadneme rychle, takže i umřeme rychle. Že prý to není úplně blbá smrt. A tak už jsem v pohodě.

Hlavně, že jsem v autobuse, první úkol splněn. I když jsem měla víc štěstí než rozumu, jako vždy. Nevím čím to je, ale i kdybych měla půl roku na to připravit se na cestu, stejně bych dělala všechno poslední den. Nebo spíš hodinu. Vždycky to tak dopadne. Ale já za to nemůžu, pokaždé je to vina různých náhod a nebo ještě líp - někoho jiného. Vždy si to nějak odůvodním, v tom jsem výborná.

Abyste rozuměli, na autobusovém nádraží jsem měla být v sedm hodin večer. Balit jsem začala v šest a dvě minuty. Přitom jsem dnešek měla detailně promyšlený tak, abych všechno stihla. No fakt. Dokonce jsem si nařídila budík už na jedenáctou ráno, že si jako přivstanu. Vše běželo podle plánu, potom jsem šla ven kouřit a zabouchla si klíče zevnitř. V pyžamu a bez mobilu jsem seděla dvě hodiny před dveřmi a doufala, že se spolubydlící vrátí ještě dnes. Dočkala jsem se, pro změnu jsem ale zjistila, že nemám kufr. Volala jsem kamarádce, které jsem ho před čtvrt rokem půjčila, ale nezvedala mi telefon. Bylo pět hodin odpoledne a já začínala být pomalu nervózní. Ne moc, věděla jsem, že to nějak dopadne, zato na mamku už doma padaly mdloby. Abych to zkrátila, kufr mám a na nádraží jsem se díky jakémusi Tomasovi z Lotyšska dostala dvacet minut předem. Autem a zadarmo. Poté jsem díky moc milé dívce v brýlích nasedla do správného autobusu (nezlobte se na mě, ale koho by napadlo, že bus, na němž je oranžově napsáno „London“, pojedete do Edinburghu!) a já můžu konečně psát článek.

Cesta zatím probíhá v pohodě, akorát to v tomhle autobusu smrdí, takže už se těším do Perthu, kde přestupuji. Počítám, že cestou na letiště se nic zajímavého nestane, takže vám zase napíšu až odtamtud, teď jdu spát.

Hurá, je půl dvanácté a já jsem na místě. Edinburgh Airport. Sedím u stolu v Costě, piju horké latté, jím sendvič a z repráků hraje Ed Sheeran. Tak mám pocit, že dnešní noc zase takové peklo nebude. Tedy dokud se mi nevybije notebook.

Akorát to kafe mi nechutná, nikdy jsem nechápala, jak to lidi můžou pít. Objednala jsem si ho, abych u toho psaní vypadala jako že důležitě. Na lavičkách tu spí vyčerpaní cestující a mně je jasné, že se k nim brzy přidám. Jen o kufr mám trochu strach, chystala jsem se ho dát do úschovny, ale chtěli po mně pět liber. Ty jsem samozřejmě neměla. Vím, že když usnu, jen tak něco mě neprobudí a mám v tom kufru přece šaty na ples! Víte co, já si je radši vyndám a budu na nich spát. Potom ať si vezme, kdo chce, co chce, hlavně mě nebud'te.

Baterka se mi do hodiny vybije a já bych si ještě ráda zahrála Solitaire, takže pro dnešek končím. Asi bych taky mohla zjistit, odkud že mi to ráno vlastně letí. Pak si dám poslední cigaretu a půjdu se k ostatním vyspat. Takže dobrou.

Ano, kafe byl výborný nápad. To lidi nenávidíte spánek?! Celou noc jsem oko nezamhouřila a srdce mi málem vyskočilo z těla ven. Nikdy víc.

Nicméně skutečná sranda měla teprve přijít. Bylo půl sedmé ráno a boarding time byl naplánován na 7:50. Rozhodla jsem se jít pomalu k odbavení. Paní za přepážkou si prohlédla papír, který jsem jí podala a s úsměvem mi vysvětlila, že místo dvou čárových kódů na něm není žádný... Co to znamená? Pokud prý na místě nezaplátím sedmnáct liber za boarding pass, nepustí mě do letadla! Vzhledem k tomu, že platební karta zůstala v Aberdeenu a poslední tři libry jsem dala za kafe, byl to celkem prů*er... Navíc mi bylo řečeno, že bych měla být rychlá, a to dost. Nebylo totiž půl sedmé, jak jsem se domnívala, ale o hodinu víc... Slzy, prosby, přemlouvání, nic na ni neplatilo. Baba! Jak z toho ven?

Napadlo mě jediné - žebrat. Bezva pocit... Na druhou stranu je pravda, že v takových situacích se nestihnete ani zastydět. Zeptala jsem se každého ve frontě za mnou, každého, na koho jsem narazila. Poprosila jsem i tu ženskou za přepážkou. Ta na mě koukala vůbec nejdebilněji, nána. Nikdo samozřejmě sedmnáct liber neměl a každý druhý předstíral, že mě neslyší. Sesunula jsem se na zem a brečela jak malé

dítě. Zavolala jsem rodičům, že nepřiletím a že ani nemám peníze na to, dostat se zpátky do Aberdeenu. O mamku se znovu pokoušely mdloby a tatka z toho zešedivěl.

Najednou mi někdo poklepal na rameno. "Co máš za problém?" Je to zvláštní, ale až díky celému svému pobytu ve Skotsku jsem si uvědomila, jak jsou Češi skvělí. Jmenovala se Eva, a když jsem jí vysvětlila, co se stalo, sáhla do peněženky a podala mi dvacetilibrovku. „Někdy mi to vrátíš,“ usmála se a odešla.

Běžela jsem zpátky, hodila kufr na pás a položila peníze na přepážku. Ta ženská mi řekla, ať si ten kufr zase vezmu. Nejdřív prý musím jít na druhou stranu haly k Jet2 pultu, zaplatit, donést doklad zpátky a teprve potom mi může ten boarding pass vydat. Alespoň jsem se ujistila, že pořád umím běhat. A docela rychle. Když jsem dorazila zpátky k ní, stihla mi ještě oznámit, že už to stejně nestihnu. Měla jsem čtyři minuty. Vyběhla jsem nahoru po schodech, proběhla kolem muže, kterému jsem ještě musela ukázat občanku a říct, kam letím. Když jsem odpověděla, že do Prahy a zeptala se, jestli to stíhám, vykulil oči a pronesl: "Wow, you will be very lucky, very lucky. Run!" Zapomněla jsem, že ještě musím projít detektory. Normálně si tam musíte svléct bundu, vyndat veškerou elektroniku do košíku a i s taškou položit všechno na pás. A nesmíte pípat. Fronta vedla až ke dveřím, což mě v tu chvíli vůbec nezajímalo. Všechny jsem předběhla, prolítla tím pípákem, jako by tam nebyl a pokračovala v běhu. To mi samozřejmě neprošlo. Chlap bez vlasů na mě zakřičel, ať se laskavě vrátím a postupuji podle předpisů. Vypadal docela naštvaně, stejně jako celá fronta za mnou. Až na dva pubertáky, které jsem zřejmě pobavila, protože se smáli jako paka. Trochu štěstí jsem přeci jen měla, nepípala jsem a tak mě tam nemuseli ještě ošahávat.

Vůbec jsem nevěděla, kterým směrem najdu Prague gate, našťastí mi poradil muž ve žluté vestě. Prý jdu správně, musím jen pokračovat až na konec haly. Jak jinak. Na každé bráně, kterou jsem minula, bylo napsáno „Gate closed.“ Konečně jsem doběhla k té správné a úplně udýchaná spustila na ženu, která stála před ní, že vím, že už je zavřeno, ale jestli by to nemohla nějak udělat a pustit mě dovnitř. Podívala se na mě jako na blázna, rozhlédla se kolem, kde sedělo dalších sto lidí, a oznámila mi, že ještě ani neotevřeli. Ať se prý posadím, uklidním se a počkám. Málem ode mě dostala pusu!

Dokonce jsem tam narazila na Evu a zjistila, že zpátky letíme opět spolu, takže jí ty peníze skutečně budu moct vrátit.

Radost z toho, že nakonec opravdu sedím v letadle domů, přešla krátce po vzletu. Půlku cesty se to s námi klepalo a každý vypadal jako terorista. Celou dobu jsem si říkala, že je to jasné. To ráno bylo určitě znamení, neměla jsem letadlo stihnout a teď tady umřu.

Neumřela jsem a doufám, že se s vámi uvidím na plese!

naše neohrožená zahraniční redaktorka

Šárka Partlová

Projekt „Our community, your community“

v rumunském Baile Olanesti.

Minulý rok v listopadu jsem dostala příležitost zúčastnit se projektu „Our community, your community“, který se konal v rumunském městečku Baile Olanesti. Projekt finančně podporovala Evropská unie a jeho cílem bylo vzdělat mladé lidi v oboru participativní demokracie a zapojit je do jejích procesů.

Projektu se účastnilo pět zemí – Česká republika, Rumunsko, Itálie, Polsko a Turecko, každou zemi zastupovaly dva čtyřčlenné týmy.

První den jsme byli rozděleni do národnostně různorodých skupin, ve kterých jsme měli za úkol vytvořit si vlastní stát s ideálním politickým systémem, infrastrukturou, hospodářstvím a dalšími záležitostmi. Své poznatky jsme si navzájem odprezentovali a ke konci pobytu jsme vytvořili „Deklaraci lidských práv a svobod z Baile Olanesti“, kterou podepsali všichni účastníci projektu.

Měli jsme také možnost navštívit rumunský parlament v Bukurešti. Jedná se o druhou největší administrativní budovu na světě, kterou si jako své sídlo nechal vybudovat rumunský diktátor z dob komunismu. Zde jsme vedli debatu s několika vysoce postavenými rumunskými politiky.

Velkým problémem v Rumunsku je ohromné množství psů pobíhajících po ulicích. Toto téma jsme využili k tomu, abychom uspořádali demonstraci v centru Bukureště a přinutili Rumuny se nad tímto problémem zamyslet.

Na závěr dne nemohla chybět samozřejmě párty. Denně jsme se těšili na multikulturní noc, kde se nám každý večer představila jiná země. Bylo velmi zajímavé zjistit, jak se na svůj národ dívají mladí lidé a ochutnat jejich národní speciality. Musím podotknout, že rumunská kuchyně je dost jednotvárná a po čtrnácti dnech se už těšíte na řízek od maminky. ☺

Projekt byl pro mě velmi zajímavou zkušeností, kterou bych doporučila každému mladému člověku. Nejen, že jsem nahlédla více do oblasti, která mi předtím byla poměrně cizí, ale také jsem sehnala kontakty na studenty z cizích zemí, které se mohou v budoucnu hodit.

ZÁPISKY Z POHŘBU H.

Dnes v poledne bude vypraven státní pohřeb V. H. Do Štědrého dne zbývá méně než 24 hodin. Lidé z celé republiky se rozhodli přijet do metropole a být alespoň částečně při tom. Důvod si k tomu našli i dva studenti Gymnázia Frýdlant.

8:40 „Jedu ve žlutém draku s kávou, svíčkou, igeliťákem od rohlíků, časopisem, českou vlajkou a Ondrou K. Všude je mlha. I stromy vypadají ospale.“

Sedíme na prvních dvou sedadlech. Jakoby nic nenasvědčovalo blížícímu se pohřbu. Hned za námi sedí pán a poslouchá Helenu Vondráčkovou. Pouští si ji do sluchátek tak nahlas, až se divím, že mu neexploduje hlava.

Předevčírem jsme se loučili s H. před budovou GF. Předčítali jeho statě, připomínali si Magorovy básně a povídali si o disentu, demokracii, o budoucnosti. Nepředpokládám, že tyhle okamžiky překoná nějaký oficiální ceremoniál. Nejspíš z něj dnes mnoho neuvidíme, budeme mrznout, hladovět, mačkat se v davu. Ale já to tak chci. Dnes končí státní smutek a očekávám, že dnešní obřad nějakým způsobem utne i mé smutnění. Doufám v to.“

Cesta k Pražskému hradu byla lemována policisty, televizními reportéry a amatérskými fotografy. Ačkoliv jistě šlo o organizačně velmi náročnou akci, vše se zdálo být bravurně zvládnuto. Lidé, převážně černě oděni, se postupně formovali do útvarů podobným vojenským šikům. Jen jejich krok byl vleklejší.

10:35 „Na druhém nádvoří je už teď poměrně dost lidstva. Policisté mají na sobě křiklavé vesty a maníci z Hradní stráže občas trochu nemístně vtipkují. Na velkoplošné obrazovce běží vysílání ČT24. Zatím bez zvuku.“

Duní nad námi vrtulník. Hradní stráž nás poslala jíst rohlíky před hrad.

Zdálo se mi, že se nad námi trochu pohoršil pan Špaček, který procházel okolo. Beru to, buhví proč, jako čest. Zhlédla jsem tu i spoustu jiných známých tváří. Je to tu samý Švejnar, Fišerová, Bursík a tak.

Oblékla jsem se do státní vlajky.“

Nádvoří se začalo pomalu, ale jistě zaplňovat. Každý si pro sebe chtěl vydobýt co nejlepší místo. Přišli se podívat důchodci, občané ve středním věku, studenti a nemálo bylo také rodičů s malými dětmi. Televizní štáby měly žně.

11:00 „Dokonce i někteří pozvaní hosté se do katedrály dostávají přes zatarasy. Je to legrace, protože jim to většinou moc nejde a je mi trochu líto, že se tu ještě nikdo pořádně nenatáhl. Jo, já vím, blbej humor.“

Taky je tu jedno strašně legrační dítě. Zaseklo se v mřížích o dudlík a řve jako tur. Řve nesnesitelně. Působí jako největší přítomný truchlitel, ale připomíná mi spíš severokorejské plačky. Ne, takhle se neřve ani kvůli smrti Kim Čong-Ila!"

Obřad začal minutou ticha. Sirény zněly. Všichni umkli a plně se soustředili na velkoplošné obrazovky. Zádušní mši sloužil pan Duka. Hudbu zajišťovali filharmonici. V publiku začaly tát ledy až ve druhé části, kdy promlouval pan Klaus, pan Schwarzenberg a paní Albrightová. Někteří jen zírali do země, někteří nezadrželi pláč.

15:59 *„Sedíme v kavárně Slavia. U malého stolku, který je hned vedle toho paní Sommerové a paní Třeštíkové. Jsem nenapravitelný čumil a ani mě to moc netrápí.“*

Co se týče pohřbu H...

Zazněla státní hymna. Kdo měl čepici, sundal ji. Blízko mě stál asi šedesátiletý pán a natahoval moldánky. Předstíral, že ne. Vypadalo to, jakoby se rozhodl sníst svůj horní ret a vzápětí si to rozmyslel. Děj opakováný. Rychle a asi stokrát za sebou.

Klaus hovořil. Na nádvoří jsem neslyšela nikoho ani ceknout. Bylo mi to trochu líto, i když vím, že jeho projev za mnoho nestál.

Hovořil Schwarzenberg. Následoval potlesk. A když dohovořila Albrightová, potlesk měl dvakrát takovou intenzitu a tohle byla přesně ta doba pro další natahování moldánků pána stojícího opodál.

Jakmile se dav proměnil v moře cinkajících klíčů, nemohla být už řeč o žádném natahování. Kdo říká, že neplakal, musí být japonský turista. To mi nikdo nevymluví. Ondra si oblékl vlajku a vyrazili jsme na oběd do centra.

Sedíme v kavárně Slavia a pijeme kávu. Jím rohlík a mám k tomu krásné příslušenství. A nejen to. Pocit zadostiučinění a díky Ondrovi i v pořadí již druhý podpis paní Třeštíkové v notýsku. Charlotě srdečně."

U pomníku sametové revoluce bylo moře zapálených svíček a vzkazů. Téměř každý, kdo prošel kolem, se na chvíli zastavil. Stmívalo se a světlo planoucích svíček opět přebíjely blesky fotoaparátů. A lidé opět spěchali na metro, na tramvaj, na nákup.

Státnímu smutku byl konec, nad Prahou se vznášela jen tma a nejspíš i pár letadel a silnice brázdilo mnoho žlutých autobusů. Vánoce jsou tady.

Ondrova báseň, kterou napsal do mého zápisníku:

Na tvářích mě pálí slzy,

ale přesto,

a nebo proto,

mám radost.

Radost,

že jsem cinkal klíčema,

i když jsem svobodný.

Cinkal jsem pro tebe,

Václave.

Charlota Dědková